

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Blatov,** se sídlem Praha 9, Otovická 2162, zastoupeného JUDr. Janem Kerbachem, advokátem se sídlem Praha 5, Spotřebitelská 483, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Lesy České republiky, s.p., adresa pro doručování Lesní správa Mělník, Kokořínská 2021, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2007, č. j. 26933/2006-16230, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 10 Ca 147/2007 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jana Kerbacha, advokáta se sídlem Praha 5, Spotřebitelská 483.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatel proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 10 Ca 147/2007 - 38, jímž městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2007, č. j. 26933/2006-16230, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2005, č. j. MHMP-157005/2002/OZP-IV-1233/R-284/2005, jímž správní orgán I. stupně zamítl návrh na uvedení společenstevní honitby Klatov do souladu se zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“). Městský soud

současně zrušil i shora uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti nelze zamítnout jen z toho důvodu, že součet výměry souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů žalobce nedosahuje výměry požadované zákonem o myslivosti jen z toho důvodu, že jeden z členů honebního společenstva z něj před transformační schůzí vystoupil. Městský soud ve svém rozsudku odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. Pl. ÚS 34/03, a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, a z judikatury Nejvyššího správního soudu na rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č.j. 9 As 18/2007-109. Podle městského soudu tak neobstojí názor dovozující z ukončení členství v honebním společenstvu (§ 26 odst. 3 zákona o myslivosti) automatické snížení výměry honebních pozemků ve vlastnictví členů takového honebního společenstva rozhodné pro splnění zákonné podmínky minimální výměry honitby (§ 17 odst. 7 zákona o myslivosti).

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě v řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) spatřuje žalovaný v tom, že městský soud měl podle názoru žalovaného porušit § 75 odst. 2 s. ř. s., pokud napadené rozhodnutí zrušil z jiných důvodů, než které vymezil žalobce uplatněnými žalobními body.

Ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) žalovaný uvádí, že zákon o myslivosti definuje v § 18 honitbu jako soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků, k nimž mohou být přičleněny další honební pozemky jiných vlastníků. Dovozuje, že tu jsou dva režimy vztahu vlastníka honebních pozemků k právu myslivosti podle toho, zda se jedná o pozemky „členské“ nebo „přičleněné“. Vystoupí-li vlastních honebních pozemků z honebního společenstva, nejsou již jeho pozemky „členskými“, ale „přičleněnými“, proto jejich výměra již není součástí výměry honebních pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva. Ve vztahu k odkazovanému nálezu Ústavního soudu odkazuje též na separátní votum JUDr. Elišky Wagnerové. K rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 18/2007-109 uvádí, že tento se týká zcela jiné problematiky, přičemž žalovaný nebyl účastníkem tohoto řízení a neměl ani možnost se k dané otázce vyjádřit. Ve správních rozhodnutích vydaných v tomto případě pak nedochází k žádnému střetu vlastnického práva a práva myslivosti, neboť pozemky ve vlastnictví osoby zúčastěné na řízení se neměly stát nehonebními, ale v souladu s jejím projevem vůle součástí jiné honitby. Žalovaný má za to, že v takovém případě se nelze dovolávat legitimního omezení vlastnického práva ve prospěch práva myslivosti, protože z hlediska zjištění péče o zvěř není rozhodující, kdo právo myslivosti vykonává, ale jen to, aby bylo řádně vykonáváno. Podle žalovaného je nanejvýš vhodné projev vůle vlastníka respektovat, neboť pak bude vlastníkem pociťovaný zásah do jeho práv výkonem práva myslivosti výrazně menší, než v případě zásahu nuceného. Zákon o myslivosti přitom

považuje za vhodnější, aby se na výkonu práva myslivosti aktivně podíleli vlastníci honebních pozemků, když tak je zajištěna např. efektivnější prevence škod způsobovaných zvěří na lesních a polních porostech. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu v případě Honebního společenstva Podbřezí *(patrně rozsudky ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 - 64 a ze dne 9. 10. 2009 č. j. 5 As 71/2008 - 114 - pozn. soudu),* které podle žalovaného podporují jeho názor. Odkazuje též na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2006 č. j. 29 Ca 140/2004 - 60.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje naopak na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2002 sp. zn. 22 Cdo 3006/2000, kde Nejvyšší soud dospěl k závěru, že *„i po vystoupení vlastníka honebního pozemku z honebního společenstva zůstává tento pozemek součástí honitby a honební společenstvo je nadále oprávněno vykonávat na něm - a to třeba i proti vůli vlastníka - právo myslivosti“*. Vystoupení dosavadního člena z honebního společenstva nemá podle žalobce vliv na existenci honitby. Požadavek na minimální výměru „členských“ pozemků je stanoven jen pro vznik honitby nové, přičemž zákon o myslivosti nespojuje zánik honitby s poklesem výměry „členských“ pozemků pod minimální zákonnou výměru honitby. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Osoba na řízení zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných, tj. z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s.ř.s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se kasační soud zabýval otázkou důvodnosti kasační námitky, že městský soud rozhodl o věci, veden jinými důvody, než které žalobce uplatnil v jím vytýčených žalobních bodech [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jakkoli lze konstatovat, že v žalobě uplatněné žalobní body mohly být formulovány pregnantněji, lze z žaloby citovat: „.. *správní orgán zmatečně zaměnil rozhodování o návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem podle citovaného ustanovení § 69 zákona o myslivosti s rozhodováním o uznání honitby podle § 18 zákona o myslivosti. Uznání honitby je rozhodováním jiného druhu ...*“ Z takto formulovaného žalobního bodu lze dovodit, že žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného proto, že žalovaný při rozhodování o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti požadoval splnění všech podmínek pro uznání nové honitby, což žalobce považuje za nezákonné. Městský soud pak o věci rozhodl na základě úvahy, že návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti nelze zamítnout jen z toho důvodu, že součet výměry souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů žalobce nedosahuje výměry požadované zákonem o myslivosti jen z toho důvodu, že jeden z členů honebního společenstva z něj před transformační schůzí vystoupil. Jinými slovy městský soud zaujal názor, že ust. § 18 zákona o myslivosti není v případě uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 zákona o myslivosti) aplikovatelné.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud nepochybil, neboť své rozhodnutí založil na důvodech, které korespondují s (jediným) uplatněným žalobním bodem. Není totiž úkolem soudů rozhodujících ve správním soudnictví trvat na pregnantním a detailním vymezení žalobních bodů, pokud důvody, pro které se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu, jsou z žaloby seznatelné. K této otázce se soudy rozhodující ve správním soudnictví uvedeným způsobem již opakovaně vyjadřovaly

a z dosavadní judikatury lze odkázat např. již na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 15; z poslední doby pak na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (www.nssoud.cz, Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 2162/2011), v němž rozšířený senát uzavřel, že *„smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“*

Dále žalovaný namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], když má za to, že městský soud nesprávně nezohlednil při svém rozhodování vystoupení dosavadního člena z honebního společenstva a jeho vůli, aby na jeho pozemcích bylo vykonáváno právo myslivosti v rámci jiné honitby, kdy z tohoto důvodu výměra pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva nedosahuje minimální výměry honitby vyžadované zákonem o myslivosti.

Lze přisvědčit žalovanému, že krajské soudy rozhodující ve správním soudnictví řešily zprvu tuto otázku nejednotně. Krajský soud v Brně v žalovaným odkazovaném rozsudku ze dne 21. 11. 2006, č. j. 29 Ca 140/2004 - 60, vyslovil, že *„skončí-li členství člena honebního společenstva ke dni konání transformační valné hromady, dochází ke změně původní společenstevní honitby tak, že výměra honebních pozemků se sníží o honební pozemky těch vlastníků, kteří ukončili své členství v honebním společenstvu a honební společenstvo již nemůže předmětné honební pozemky začleňovat mezi své honební pozemky.“* Oproti tomu ve stejné době řešil tutéž otázku Krajský soud v Ostravě, který v rozsudku ze dne 24. 8. 2006, č. j. 22 Ca 362/2004 - 32, dospěl k opačnému závěru, že *„k zániku honitby nemůže dojít vystoupením člena z honebního společenstva (§ 31 odst. 6 zákona o myslivosti). Pozemky ve vlastnictví člena honebního společenstva, který z něj vystoupí, i nadále zůstávají součástí dříve uznané honitby. Protože z obsahu správního spisu vyplývá, že Honební společenstvo B. nezaniklo, honitba K. byla uznána v souladu s § 69 zákona o myslivosti.“* Sjednocení této rozporné judikatury pak přinesla až rozhodnutí zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, www.nssoud.cz, Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1830/2009, dospěl k závěru, že *„řízení podle § 69 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, má za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti.“* Vyšel přitom z úvahy, že *„z žádného ustanovení zákona o myslivosti ale nevyplývá, že by zánik členství v honebním společenstvu znamenal automatické vyvázání odpovídajících honebních pozemků ze společenstevní honitby. Změna honitby se totiž může odehrávat pouze v zákonném rámci a za související aktivity orgánu státní správy myslivosti (§ 31 zákona o myslivosti). Takovým řízením ovšem řízení vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí nebylo.“* (tehdy posuzovaná věc se týkala právě řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Na tyto závěry pak navázal zdejší soud též v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 1 As 47/2005 - 72, www.nssoud.cz, když vyslovil, že *„jestliže tedy bylo původní honební společenstvo*

transformováno, tj. nezaniklo, nemohou pozemky tohoto honebního společenstva být současně součástí honebního společenstva stěžovatele. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani právnímu názoru stěžovatele spočívajícímu v tom, že § 18 a § 20 zákona o myslivosti mohou být aplikovány i na transformované společenstvo. Předmětná ustanovení se vztahují na vznik honebního společenstva, nikoliv na transformaci stávajícího honebního společenstva, neboť je pojmově vyloučeno, aby již vzniklé honební společenstvo znovu vzniklo.“

Ze shora uvedeného vyplývá, že názor přijatý v r. 2004 Krajským soudem v Brně byl následnou judikaturou překonán, a odkaz na tento právní názor je tak v kasační stížnosti podávané žalovaným v r. 2010 nepřípadný. Nepřípadnými jsou i odkazy žalovaného na rozsudky tohoto soudu ve věci Honebního společenstva Podbřezí. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 71/2008 - 121, totiž zdejší soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2008, č. j. 8 Ca 36/2008 - 82, protože *„k námitkám stěžovatele týkajícím se otázek možného zániku honebního společenstva Podbřezí a honitby Podbřezí, je třeba upozornit na to, že ... městský soud prozatím k těmto otázkám žádný právní názor nezaujal, až tak učiní, bude ho případně možné napadnout kasační stížností“;* obdobně rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, z toho důvodu, že *„všechny tyto relevantní otázky ovšem městský soud opominul a namísto toho použil argumentaci z jiného soudního rozhodnutí, která sama o sobě bez bližšího vysvětlení nemohla věc plně objasnit.“*

Shora uvedená relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu pak koresponduje i s odkazovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. Pl. ÚS 34/03, nalus.usoud.cz, o legitimitě omezení vlastnického práva výkonem práva myslivosti. Koresponduje též s obdobným nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, nalus.usoud.cz. Odkazuje-li ve vztahu k tomuto nálezu žalovaný na separátní votum JUDr. Elišky Wagnerové, musí zdejší soud zdůraznit, že uvedeným nálezem Ústavní soud rozhodoval o návrhu na zrušení jednotlivých ustanovení zákona o myslivosti, přičemž návrh na jejich zrušení zamítl, čímž tato ustanovení zůstala součástí právního řádu ČR. Odlišné stanovisko JUDr. Wagnerové přitom zůstalo při rozhodování pléna Ústavního soudu (které uvedenou věc rozhodovalo v 11 soudcích) osamoceno.

Závěry této ustálené rozhodovací praxe pak byly zrekapitulovány v městským soudem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109, www.nssoud.cz, kde zdejší soud dospěl k závěrům, že *„z pozitivní právní úpravy pak vyplývá, že nově založená honební společenstva ... musí při svém vzniku splnit zčásti stejné a zčásti odlišné podmínky, nežli společenstva vzniklá dle zákona č. 23/1962 Sb. To je zcela logický a předvídatelný důsledek změny společenských poměrů, jimž se přizpůsobila zákonná úprava. Za účelem zachování nutné kontinuity existence honebních společenstev vzniklých dle zákona č. 23/1962 Sb. i v režimu nové zákonné úpravy obsahuje zákon č. 449/2001 Sb. přechodné ustanovení § 69, dle něhož platí, že pokud honitba dosahuje stanovené plošné výměry, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby (ve smyslu § 17 zákona č. 449/2001 Sb.), je osoba, které byla honitba uznána, povinna podat orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb. Při transformaci honebních společenstev pak není třeba vydávat konstitutivní rozhodnutí o nové registraci společenstva, ale pouze deklaratorní individuální správní akt o splnění podmínek zákona č. 449/2001 Sb. Je tomu tak i proto, že honební společenstva vzniklá podle zákona č.*

23/1962 Sb. účinností nové právní úpravy ze zákona nezanikly a s novou registrací by vedle sebe existovaly dva zcela identické subjekty, což je prakticky i právně nepřípustné.

Kombinací závěrů vyslovených v obou citovaných nálezech Ústavního soudu a základním východiskem pro rozhodnutí v projednávané věci je vyslovená zásada, že ústavněprávní garance myslivosti a práva myslivosti jsou legitimním omezením vlastnického práva. V daném konkrétním případě se tato zásada projevuje tak, že se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Důvody spočívají jak v hmotněprávní potřebě kontinuity péče o ekosystém, tak i v procesněprávní nemožnosti změny správního rozhodnutí o uznání honitby pouhým zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu. Pokud tedy vystoupivší členové budou mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon č. 449/2001 Sb. výslovně dává, tedy zejména prostřednictvím rozdělení honitby, podaří-li se jim prosadit podání takového návrhu držitelem honitby.

Potřebu kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev lze podepřít i dalším argumentem. Mezi vlastníky honebních pozemků nelze rozlišovat podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby. Pokud by totiž pozemky některých vlastníků byly umístěny tak, že by jejich vynětí zapříčinilo nesouvislost honitby co do její plochy a rozlohy, či její příliš malou šířku (ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 449/2001 Sb.), dotklo by se vyčlenění těchto pozemků stávající honitby (a příslušného honebního společenstva jako jejího držitele) mnohem více než vyčlenění pozemků jiných vlastníků, jejichž pozemky jsou prostorově lokalizovány na okraji honitby. Vyjmutí takových pozemků by mělo za následek tu skutečnost, že dotčená honitba by přestala splňovat zákonem stanovené požadavky. Tento argument má svůj právní odraz v ústavně zakotvené zásadě zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť členové prvně zmíněné skupiny vlastníků by se oprávněně mohli cítit dotčeni tím, že by jim nebylo umožněno zároveň s ukončením svého členství v honebním společenstvu ‚vyjmout' své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost z výše uvedených důvodů odepřena nebyla."

Nejvyšší správní soud shrnuje, že podle ustálené soudní praxe se v řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem podle § 69 zákona o myslivosti z hlediska požadavků na tvorbu honitby zkoumají jen požadavky uvedené v § 17 zákona o myslivosti; aplikace § 18 zákona o myslivosti nemá v tomto řízení místo. Aplikovat ust. § 18 zákona o myslivosti, tzn. zohledňovat, zda se v případě jednotlivých pozemků tvořících výměru honitby, jedná o pozemky „členské" nebo „přičleněné", přísluší správním orgánům jen v řízení o uznání honitby nové. Takovým řízením však řízení podle § 69 zákona o myslivosti není, když honitby podléhající režimu § 69 zákona o myslivosti již vznikly podle dřívějších předpisů a nemohou tak logicky vznikat znovu. Se závěry této dosavadní rozhodovací činnosti se Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci ztotožňuje a neshledal důvodu se od ní odchýlit.

Na základě uvedených úvah a závěrů shledal zdejší soud kasační stížnost žalovaného ve všech jejích bodech nedůvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v kasačním řízení úspěšný, vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Ty sestávají z nákladů právního zastoupení, a to při poskytnutí dvou úkonů právní služby (1. příprava a převzetí věci, 2. sepis vyjádření ke kasační stížnosti) z odměny advokáta ve výši 2x 2.100,- Kč a z paušální náhrady jeho hotových výdajů ve výši 2x 300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.], vše zvýšeno o 20% DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný byl proto zavázán zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění, k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Osobě zúčastněné na řízení v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu